

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Bursková

TEŽKÝ KÁMEN.

Báseň Zátková.

Koho jen ten kámen,
koho, bože, chladí!
Kdož se provinil,
ty už nezvratí.

Nad kým se ten kámen,
nad kým se jen sklání?
Ty, kdož bol jen znal,
před novými chrání.

Na kom, ach, ten kámen,
na kom těžce leží?
Ty, kdož jenom snil,
věrné, věrné střeží.

A ať tají trosky
viny, žalu, snění,
nad vším ticho, ticho,
mír a odpočívání.

**SKVOSTNÉ ROUCHO, NEKRY-
JE VŽDY ŠLECHETNOU
DUŠÍ.**

Riká se, šaty dělají člověka! — Já ale tvrdím, že slušný oděv pouze zpříjemňuje vzezření člověka! Myslím se ten, kdo má za to, že vždy pod pěkným oděvem skrývá se čistá a šlechetná duše, naopak, často se stává, že právě krásný oděv kryje tu nejšpinavější duši a často tak nízké povahy, že není ani hodna se člověkem zvatí.

Zrovna tak jako že v té pěkné skořápce neb slupce nenalézáme vždy jádro té nejlepší jakosti, tak též nekryje vždy ten krásný oděv hodnou bytost.

Často nalézáme ryzo, čistotu a šlechetnou duši pod velmi nuzným aneb ošumělým oděvem, a to tím, poněvadž člověk ten, k vůli jiným zapomíná na svoji vlastní osobu a má na zřeteli jenom dobro svých bližních, neb své rodiny a za své dobré skutky bývá často zneuznávána a hanoben.

Protož jest vždy dobře nahlédnouti trochu pod ten oděv a přesvědčiti se, zda-li skutečně člověk ten, který se nalézá pod tím rouchem, jest osoba hodna povšimnutí a hodna oděvu toho, nežli dáme svůj úsudek na jeho, aneb vložíme úplnou důvěru v osobu, která nám byla představena.

Zajisté naše milé čtenářky čety ano smutnou zprávu v minulém čísle o úmrtí naší milé spolupracovnice, pí. Marie Nečasné v Brně na Moravě. Čtenářka paní zanechává po sobě několik nezaopatřených dětí. Manžel její zemřel před nějakým časem a dětičky osiřely úplně.

Pozůstali necht příjmu naší hlubokou soustrast.

Proba k dobrořečným čtenářům t. l. — Když v roce 1899 zemřela spisovatelka česká Karolina Světlá, tu usnesly se ženy české na Moravě, že místo kamenného pomníku k uctění památky její založí ústav pro dobro českého lidu, který Světlá tak milovala, ústav, v němž by bezpečný útulek nalezlo české dítě, dívka, žena i stařena.

Přikročeno k činu hned 12. září 1899, kdy místo věnu na raket Světlé složil několik etičtek jejich obnos asi 100 K. Myslénka byla krásná, ale nedošla ohlasu všeobecného, poněvadž na Moravě je národních podniků mnoho a národ neví, nač napřed má peníze dávat, a tak Útulna ženská, která měla být skvělým pomníkem Světlé, živořila hned s počátku, trpěla a trpí finančními nesnázemi po dnes, ve 14. roce své existence, kdy má již krásný kus práce a skvělé výsledky za sebou. Nebudu zde vypisovati, jakých strasti Útulna ta zažila, chci jen krátce podati obrázek nynější její činnosti.

Útulna, která blahodárné dílo začala ve dvou pokojích, v nichž bylo pět sítůvek a poptavárna pro služby, má nyní velkí třípatrový dům v Brně na Falkensteinově ul. č. 35, 2 domky v Juliánově ul. a Král. Pol. sešskou udeslost na Lubě. Dále v najaťem domě v Brně **divčích pensionát,** najaťé 3 domky v Cirkvešovicích, najaťé 1 domky v Cirkvešovicích a v Selci. Ve všech těch budovách hemží se to dětmi, malými i většími,

mi, dívčínami, ženami, ba i stařenkami. Všechny žijí tu krásným, čistým — přímo ideálním životem. Nad každou budovou mohl by býti nápis: "Dám práce a milosrdenství."

[V Útulně v Brně jest:

1.) **Útulek pro nemluvíta** a batolata matek chudých, které za prací z domu odcházejí a nemohou se svým dětem věnovat. Ráno donesou je do Útulků, večer si je vezmou domů.

2.) V sirotčinci vychovává se 105 sirot a dětí opuštěných od 3 do 18 let. Nevystřel se tedy čtrnáctiletá bezradná dívčina do světa, nýbrž vycvičuje se dále dle svých schopností buďto pro domácínost nebo pro samostatné postavení.

3.) **Poptavárna** v Útulně umísťuje do roka na tisíc děvčat v českých rodinách v Brně neb na venkově.

4.) V **noclehárně** sluček může služebné děvče nocovati, nemá-li v Brně známých, u nichž by vyčkati mohlo, než službu si najde. Za výpomoc při práci dostane zdarma i stravu. Zařízení toto dovědte oceniti ten, kdo ví, kolik záhuby číhá na nezkušené děvče venkovské ve velkém městě.

5.) Pro své členy z venkova má Útulna v Brně zařízení **noclehárnu členskou**, v níž za milodár na prospěch sirotek čistě a klidně možno nocovati i stravovati.

Dále vydržuje Útulna kolonii v **Julianově pro děti bolavé.** Je známo, že děti chudiny velmi často postiženy bývají různými boláky, vředy, vyrážkami — ty zůstávají v Julianově tak dlouho, až se vyléčí.

V **Luhačovicích** je kolonie **pro děti chudokrevné**, na Lubě **pro děti ve věnu opožděné**, v Cirkvešovicích **pro děti rhachitické, nervósní, slabé, v Selci** v Cirkvešovicích **pro děti skrofulosní s ranami otevřenými** a pro děti **rekonvalescentní.**

Zajisté uznání hodná to činnost, která vyžaduje ročního nákladu přes 100,000 korun!

A kde bere Útulna tolik peněz?

Zemské subvence má 21,600 Kč ročně, něco se vyzíská **noclehárnou** a **stravovnou**, něco **pensionátem**, něco od **dětí platicích**, něco **dětským divadlem**, něco se **vyprosí** od dobrodince, něco sejde se **sbírkami** a ostatek se musí **vypůjčit.**

A vypůjčuje se mnoho a dlouhy rostou úroky velké nutno shánět a často byla již Útulna na kraji zániku. Avšak houževnatost ředitelky Marie Stejskalové drží ji nad vodou. Příjde dobrá myšlénka, najdou se zase peníze, nehorší věřitelé se trochu uchlácholí a zase se žije několik dní, než přikvapí nová hrůza.

A tu přicházím ku etněmu čtenářstvu tohoto listu a vrucí prosbou, zda-li by nebylo možno uleviti ředitelce, utřápané pro dobro českých dětí, v těžkém postavení, pomoci jí aspoň nějakou částkou ve velkém díle jejím, tak, že by se zahájila v časopise tomto sbírka milodarů na prospěch Útulků ženských v Brně na Moravě. Pomoc ta zajisté posilní, povzbudí ředitelku k další práci a vytrvalosti.

Dokáže se tímto způsobem opětně, že české srdce, byť i daleko za oceánem, přec vřele bije pro českou mláď v Čechách a na Moravě.

Uctivě se poroučí
Mař. Halámková z Brna.

Pi. Marie Bursková, So. Omaha. — Milé družky, zase už jsem mezi Vámi. Nemohu to vydržet, bych Vám nesdětila, jaké máme krásné a teplé počasí, že bychom ani nemuseli v kamnech topiti. Nám se to zamlouvá, ale co říkáte baronci ubelých dotů, ti by raději viděli, kdyby bylo každý den dva set pod nulou. Jenom abychom to nedostali s jara, co máme dostat dnes, neb se říká: "krátký masopust, dlouhá zima", a "je-li teplo v lednu, sáhá bída ke duši." "je-li teplo v lednu, skrže mandel jeden." Ale

jak pak jsem se to rozezpála, ještě naposledy řeknete, že jsem nějaká věstkyně. Chci Vám totiž povědět, jak jsem se měla na třicetileté veselé manželů Trčových v South Omaze. Ačkoli jsem se musela súčasnosti schůze J. C. D., neb jsme měly nastolení úřadnice, přišla jsem o něco později, ale kdybych byla přišla snad druhý den, tak by se na mě bylo dost a dost dostalo, jak byla paní Trčová vším zásobena. Tak abych započala z kraje, nejprv jsem blahopřála manželům Trčovým zdraví, štěstí, spokojenost na další třicetileté pouti života i abychom se ve zdraví všechny shledali. Potom, toť víte, že jsem všem přítelkyním pravice potřásala a naposledy jsem si nechala to mužské pohlaví, bych se s nimi mohla déle pobavit (nebo pohádat), ale jaké bylo moje zklamání, když po chvíli, když jsme byli v nejlepší debatě, tu mě přišli říci, že mužští nemají pro člověka žádného uznání, ale to jste měli vidět, jak můj zetěček, p. Zábka, nás, totiž to ženské pohlaví odsoudil! Ze prý ženská není žádný člověk, ani že nejsme žádní lidé. To víte, že jsem se za Vás všechny dost a dost bránila, ale kde pak bych mu mohla vystáti, když mu huba jede, že mu nevystačí ani vlak, který jede 60 mil za hodinu. Ale za to jsme mu slibily pomstu a ta ho jistě nemine. Po chvíli jsme zasedali ke stolu, toť se ví, že jsem si společně našla, ani jsem se neohlížela, zda-li jeho polovice nám to dovolí. Každý si pomáhá, jak může a na jiného se nehlídá. Také i já jsem si vypomohla. Když jsme byli v nejlepší, tu několik slečinek začne zpívat a hrát na piano. A měli jste vidět pana Zábku. Jako když ho tisíc spěšlů píchne a jestli se nemýlí, celé stehno i s vidličkou mu od huby upadlo a letí, kde se opět zpív o zývá. Nu vidíte! Nebyli tam lidé, ani žádný člověk, jak před chvílí nám řekl, bylo tam samé ženské pohlaví a tak vidíte, jak jest pravdivé přísloví, "kdo haní, rád má a kdo chválí, rád by odděl." Ale zatím mi jsme si pochutnávali na všem při té libezné hudbě, že se nám ani od stolu nechtělo, neb nebylo možno ode všeho ochutnat, co předobrych pokrmů na stole se nalézalo, ale neplatno. Místo musilo být postaveno druhým hostům a tak jsme se bavili při dobrém občerstvení až do pozdní doby. Jelikož týž večer se odbyval v Sokolově koncert bratří Hrubých, a někteří jsme chtěli být na onom koncertu přítomni, rozloučili jsme se se všemi a v osm hodin jsme odešli. Ale věru jsme neditovali onen poplatek vstupného, jak jsme byli ušetři krásnou hrou a zpěvy jejich sestry, tak že museli několikrát vystoupení opakovat. Druhý den jsem si tak myslila, jestli to mužské pohlaví není všechno stejné, a my ubohé ať děláme co chceme, zachovat se jim není možná, jeden si naríká, že jeho stará mu kalhoty nespraví, knoflíky nepřipíše, že musí nahradit hřebíky, by mu šle u kalhot držely. Ba že ani neváří, že koupí samé "baksinky", by bylo jídlo dřive hotové. V posledním čísle v Ženské Hlídkě jistý pán pod názvem Farnák zase si stěžoval a neodporučuje tu ženskou velkou šetrnost. Ze prý se nemusí s každým hadrem sehovávat a ho zastřikovat. Ale já myslím, že ona stará paní nebyla tím vinna, že onen pán přišel s tím hadrem a s tou punčochou do takové situace. Zajisté, kdyby onen pán si byl přisedl k oněm cestujícím a gentům, a kdyby si byl chtěl snad také zatroubit, by se mu bylo smiehu nedostalo, anebo kdyby na místě mladších slečinek seděla tam stařič dáma, ta by ho byla v té situaci hloždla vyhoviti. Někdy nevíme, jaké zlo je pro jaké dobro. Přítě k poučení. Oni ti mužčičkové jsou pro nás moc obětaví. Jednou jsem přišla pozdě ze schůze domů a to ještě jsem zůstala se sousedkou stát u plotu. Starouček se nemohl dočkat, až příjde do domu, vyjde ven a povidá, že nejdlo dlouho domů. Děti je nečekaly a vzali si večerí sami. Já v domněnku, že už nemusím vařit, ve schůzi pokračuji, ale muž celý netrpělivý, že nejdu, přinese mi stolicí a poví:

dá, abych si sedla, bych nedostala do nohou píchání, bych nemučela mít zitra od spolu návěťvu. Já mu povidám: "Ty starý, to jsi mi měl přinést houpek. Ty nohy od stolice se mohou zabofit do země a já bych se mohla propadnout a potom bys mě musel vytahovat." Ale měli jste ho vidět, jak utíkal. Kdybych se propadla, aby mně nemusel pomáhat. Ale potom mě napadlo, že o mě neměl takový strach, ale o ten spolek, aby mně nemuseli posílat návštěvu. Tuhle jednou jedna paní si stěžovala ve štoru na jejího pána, že se s ním musí pořádně hádat a povidá mně: "Máte dobře, že jste sama, aspoň se nemusíte se žádným zlobit. Povidám: I také to máte zlé, když něco spálíte, anebo se vám něco nepovede, tak si nemáte zase na kom zlost vyřít a ona mě dala za pravdu, že když je jich více pohromadě a dostane každý trošičku, že to není tak zlé. No, není všechno zlato, co se třpytí a já nejsem tak zlá, jak se vám zdá. Tak jsem se rozezpála, že bych ani nepřestala, kdyby se mi oči nezavíraly. S pozdravem na všechny čtenáře a čtenářky v Ženské Hlídkě.

Pi. Libuše Bartoš-Murphy, Silver City, N. Mex., 26. ledna '13. — Čtenářka redakce milé čtenářky! Musím se opět mezi vás podívat. Je tomu již hodně dávno, co jsem psala do milé Ženské Hlídky. Již po šest měsíců bydlím v Silver City, N. Mexico, kde 15. července 1912. jsem se provdala za pana C. E. Murphyho. Mám moc hodného muže a žijem blaženě. Silver City jest městečko s 5000 obyvateli a většina těch je tu k vůli zdraví. Toto podnebí jest velmi dobré pro plícní neduhy, jako součotiny, záducha, bronchitis a jiné. Lidé sem jedou ze všech států a někteří po čase jsou úplně zdraví a mnoho jich tu najde úlevy a prodlouží si život mnoho let. Je tu asi deset "sanatorium" pro tyto nemocce a ty jsou ustavičně nabity. Nedaleko tu jsou Hot Springs, kam jezdí lidé rheumatismem a nemocemi ledvin a krve. Voda tam je varič, tak že se musí schladit, než se může pít. Výška Silver City jest 6000 stop. Obilí tu roste velmi málo, neb tu jsou velká sucha v létě a jen v dolínách se může pěstovat korna a alfalfa a ty jsou špatné a krmí se v zimě dobytky. Nejvíce tu roste cactus a pastva pro dobytek, kozy, ovce atd. Vrchy tu a v okolí jsou plny drahých kamenů, jako z stříbra, zlata, mědi, uhli, železa a turquoise. Toto jest všecko vzděláváno a mnoho lidí nalezou práci v těchto "mines". (Chino Mineo ve Santa Beta, N. M., jsou nejobatší měděné doly ve Spojených Státech. Tady ještě nejsou všude železnice a mnoho těchto hornických městeček jest až 90 mil vzdáleno tak že pošta, lidé, express, atd. musí se dovážti po voze a automobilu a když jsou špatné cesty, nemůže se tam dostat vůbec, neb cesty vedou přes velké vrhy a rocky, kde ještě nejsou mosty a voda jest moc hluboká pro koně. Lidé jsou tu všech národů — většina Mexičanů a nejméně Čechů. Těch je tu jen asi sedm. Známe je všechny a zdá se že býti velmi hodní a přívětiví. Živobytí je tu velmi drahé. Za všecko se musí platit dvakrát tolik, co u nás v Omaze. Počasí tu máme teď špatné, hodně sněhu a studeno. V létě je tu krásné, teplé dny a chladné noci, tak že žádný netrpí horkem. Sucho je tu velké celé léto. Jen v srpnu a září tu praší každý den asi po šest neděl a na jaře tu máme velké větry. Nám se tu líbí a hodlám se trvale usadit tady na západě, ale letos se minime podívám do Omaky a Ohio na své milé rodiče a přátele. Končím svůj dopis se srdečným pozdravem na všechny čtenářky, čtenáře i et. redakci.

Srdečně vítáme naši milou Libušku do kruhu našeho a budeme se těšiti na šťastnou návštěvu Vaši, jen přijďte dříve! budeme se vždy těšiti alespoň v Hlídkě a Vámi.
Pořadatelka.

A. Kutáková. — Čtenářka pořadatelky! Velice ráda žtu dopisy v Ženské Hlídkě a proto jsem se odhodlala též několik řádek napsat. Předně mě k tomu přinútl

článek, který jsem právě četla v Hearst Magazine o našem velkém vynálezci, Edisonovi, kde on tvrdí, že lidé přilá dlouho spí a též více těžkých jídel sni, nežli jest dobře pro jejich zdraví a krásu. A to slovo krásu mě přimělo, že jsem se konečně odhodlala napsati co o tom soudím, neb, drahé čtenářky, vím dobře, že každá chce být krásná tak dlouho, jak jen jest to možno, a tudíž Vám podávám návod od pana Edisona, který jest velice praktický, a co jest hlavní věcí — lačný, tak že ho může každá alespoň týden zkouseti na sobě, a bude-li nám svědčiti, tedy se podle něho říditi dále. Předně máme každý spáti nejděle jen pět hodin z každých čtyřadvaceti, což prý postarší úplně všem zdravým lidem a za druhé, máme prý vždy odejti od stolu hladový, totiž nikdy se nemáme přejíst (tahle rada, milé čtenářky, není zlá při dnešní drahotě a já ji ihned zkusím, třeba na mém muži), a pak Vám nechám při nejbližší příležitosti vědět, jak se osvědčila. Ale nevíme, zda-li se budete chtít některá podle mé rady říditi, neb pan Edison tvrdí, že jemu to vzalo plných patnáct let, nežli přesvědčil svou ženu, že jeho rada jest velice dobrá, avšak za to nyní prý si nemůže paní Edisonová vynachválit, jak se dobře cítí a vypadá prý tak mladá, jako její leťra, které jest dvaadvacet let, kdežto paní Edisonová jest 47. Jestli může ona v těch letech vypadat mladá jako děvče, proč ne my, které máme tu samou přiležitost a můžeme se říditi tou samou radou — totiž málo spát a méně jíst. Vidíte, milé čtenářky, nyní mě napadá, že ty feznické a všechny druhé trusty, které nám tolik zvýšily ceny potravin, nám vlastně chtěly pomoci a ne ublížit, (neb, kdo se může dnes třikrát denně přejíst, musí míti velice dobré příjmy). Ano, pomoci nám chtěly, abychom neměli příležitosti se přesyťiti a tím brzy se stárnouti. A vida, my na místo, abychom si chválily, tak jim ještě nemůžeme přijiti na jméno. Jest pravdivé ono staré přísloví, že není možno se zachovati všem. Nuže, ať to dopadne, jak chce, zkuste to, málo jíst a málo spát, a budeme vidět, jak nám to půjde k duhu. Co se mne týče, já dovedu jíst celý den a spát třeba deset hodin denně, a tak dalece mně to neublížilo. Ale nyní obracejím list a budu velice hodna, spát budu jen pět hodin. Ale je mimánku, co budu dělat těch druhých devatenáct hodin? Aby se ze mne pak stala nějaká suffražetka, jako mají v Anglii a to přece víte, co ty nyní vyvádějí, když budu míti tolik času nazbyt! Ale musím doufat v to nejlepší, a prozatím končím s pozdravem všem čtenářkám.

Antonie Muellerová, Sargent, Nebr. — Čtenářka redakce! Jíz jsem Vám slíbila v prvním dopise, že Vám budu psáti po druhé více a jest jsem ani nepsala, poněvadž jsem neměla ku psaní ani času. Až teprve teď se chápou péra a chci Vám dáti vědět, že jsem již v Americe. Přijela jsem v měsíci říjnu s mladší sestrou Růženkou a bratr zůstal v Čechách. Psal nám, že půjde také do války, tak si stálo nám myslím, co tam asi dělá a jak to asi v Čechách dopadá. Musím také něco napsat, jak jsme se měli na to dlouhé cestě. Měli jsme se dosti chatrně. Na lodi jsme stonaly obě. To bylo to nehorší a pak to bylo špatné s tou fečl, ale vždycky se nám vyskyti nějaký Čech, tak jsme se ho mohly něco zeptat. Byly jsme na cestěch 3 neděle, tak jsme se svezly dost, až nás to urželo. V Americe mám dvě sestry Annu Vondráčkovou a Marii Nesibovou. Sestra Marie Nesibová o tom nevěděl, že do Ameriky jedeme, tak jsme ji překvapily, když jsme k ní přijely. Nemohla nás poznat, až jsme jí řekly, které jsme, tak to bylo milé shledání. Jíz jsme se neviděly 10 let. Sestra Růženka je u strýčka Jana Jeřábka ve Farwell a chodí do anglické školy a já sloužím v Sargentu v Angliánu. S fečl je to nehorší, ale myslím, že se to naučím. V Americe se mi to moc ne líbí. V Čechách je to lepší. Styská se mi po Čechách. Vánoce jsem zde užívala, ale ani mi to

neprašilo, že je štědrý večer. V Čechách na štědrý večer je veselejší a stromek je v každém stavení. Zde v Americe jsem ještě smrček neviděla, tak jsem měla v Americe vánoce dosti smutné. Byla jsem u sestry Anny Vondráčkové. Bydlí také v Sargent. Myslím, že budu nyní psáti častěji do Ženské Hlídky. Končím, přeji všem čtenářkám a čtenářům a et. redakci šťastný a veselý Nový Rok. Zdravím všechny Časlavačky. Čechy krásné, vlastní má...
Jen přiste častěji, budete nám vždy vítána, a bude nám všem veseleji, když se budeme takto baviti. Až si zde v Americe zvyknete, bude se Vám zde přece líbiti. Zde jsou jiné zvyky, jiné poměry.
Pořadatelka.
Paní Alžběta Kučerová, Thornton, Nebr. — Čtenářka redakce! Přijmete od nás srdečný pozdrav a přejeme vám v novém roce hojně odběratelů, poněvadž váš list jest tak poučný, že jich zaslouží míti co nejvíce. Také vám zasílám deset centů na semena. Měla jsem je od vás již po dvě léta a dobře nám vždy sejdou, tak že máme zeleniny každý rok dosti. Ovšem musíme dobře zavodňovati, neboť zde málo praší. Sníh tu také málouk padá. Letošní rok začal nám hezky. Počasí jest tu jako na jaře. — Musím také sdělit, jakou jsme měli lonský rok úrodu. Měli jsme zaseto 60 akrů pšenice a namlátili jsme 166 bushů. Nyní je tu buší pšenice po 60c. Když jsme sili, musili jsme ho platiti za \$1.50. Od sekání \$3, od mláčen \$12.00 a uhří \$8.00, tak že nás těch pár bushů stálo na \$100.00, práci v to nepočítaje. Když to šlo dle mého, nikdy by se nesilo. Je lepší sázet kukuřici. Tu si udělá farmář sám a nemusí žádného prosit, aby mu posekal. Korna se tu dobře uvedla. Já kdybych byla farmářem, farmařila bych takto: Zasadila bych kornu a zaslala krmeni pro dobytek. To si každý farmář může sám udělat. Zde se setí obilí nevyplácí, zvláště, musíme-li se semeno kupovat. Jinak se farmář zbytečně dře. Víte, že některý farmář řekne: "ta tomu rozumí, jak se má farmařit!" Drahé čtenářky. Nadřela jsem se již dosti i tady, i ve staré vlasti, mám také nějaké zkušenosti. Ale už musím přestat, abych vás neunavila a žádám ty, které umějí přem lépe vládnouti, než já, tak hodně pište! Čtu ráda dopisy i zprávy, zvláště z Čech. Vždycky se potěším, když jest tam něco od Mělníka. Pocházím totiž od Selee u Měna. Pozdrav na všechny čtenářky a milou pořadatelku.
Pozn. Též i já Vám, čtenářka, přeji zdraví a štěstí v tomto roce, by Vám aspoň částečně nahradil ztrátu roků minulých.
Pořadatelka.
Pi. Anna Kubíková, Thurston, Nebr. — Posílám vám předplatné na Pokrok Západu, který už po mnoho let odebíráme, neb se nám velice líbí. Nemohla bych bez něho opravdu ani býti. Také Ženská Hlídká se mi velice líbí a ráda ji čtu. Také někdy napiši delší dopis.
Pozn. Těší mne velice, že naše Hlídká zajímá Vás a bude Vám zajisté cennější, když i Vy do ní budete přispívati.
Poř.

NOŽKY "LUCKY GRIP", nejlepší pro každou domácnost a předplatným na Pokrok neb Venkov za doplatek 30c.

Dr. J. F. Schefčík,

... vlnou se vzhledně ...

**OČNÍM, UŠNÍM, NOSNÍM A
HRDELNÍM NEDUHŮM.**

Řád hodiny: | Ráno od 9 do 12 h. |
| Odpoledne od 1 do 4 h. |
Číslo 2013 N. W. Main Temple, 108 Exchange
AVE., 4th & 5th St. B. M.
Telefon: N. W. Main 4070. T. 9
Center 4788. Box T. N. Calhoun 2048.
MINNEAPOLIS, MINN.

Dr. V. Anyž

po návratu svým z evropských
klinik a nemocnic, usadil se o-
pět v
BRAINARD, NEB.
Ženským nemocím zvláště
věnuje pozornost i všem zeta-
ralým chorobám. 16.6m
Možno kontakt s i písemně.
Léky z vlastní laboratoře
posílou se na požádání.